

BORSSZEM JANKÓ

A TISZA-ESZLÁRI SZÖRNYTETT.

— Átdolgozta Istóczy Győző. —

Tisza-Eszlárt csoda esett,
Az Esztike oda veszett.
A Svarcz Mórícz red' lesett —
Megjegyezted, népem, eztet,
Meg!

Int is neki a Svarcz Mórka:
»Jöszte, ott a zsinagóga!
Esztit nincs ki intse, óvja —
Nyitva a templom ajtója,
Már.

Alig volt benn a pitarba,
Zsidó sakter-hivatalba:
Az ártatlant kiragadta,
Cukros szemét kikaparta
Most.

Ekkor . . . jaj, jaj! . . . ki ezt látta!
Ott a nyakát — jaj! . . . levágta.
Mert csak így sülhét a páska . . .
A véres zsidó pogácsa
Meg.

Szegény keresztény kis hábú,
Mért is nem voltál te fábú!
Nem látszik ki —, nagy kín s száz bú! —
E szörnyű jordány pofábú,
Nem!

Ó keresztény magyar népem!
Vigyázz! . . . mi Szabolcs megyében
Megesett, az azonképen
Megeshet más vármegyében
Is.

A fecsegőkhöz.

Z ISTENÉRT! — hallgassatok már
Országgyűlési apró emberek!
A nemzetet vérig boszantja,
De meg nem menti fecsegésetek.
Fenségét elveszté a forum,
És lett belőle zöldséges piarcz;
Éltes kofáknak nyelvelése
Hangzik ma rajta, — nem az elvi harc.

Sok éjet fönnvirasztva töpreng
És úgy szól hozzá, aki bölcs, nemes:
Léttünk ügye, melyről vitáztok,
Komoly, megfontolt szóra érdemes!
Egy rosz ujságczikket elolvas
S beszél belőle, de semmit se mond,
— Legföljebb czéda durvaságot . . .
Hisz nálunk annyi a hiu bolond.

Hallgassatok! — az ügy nevére,
A melynek fecsegésetek annyit árt;
Vagy hát a szószátyárkodásban
Csupa önzésből tartsatok határt!
Bölcs hírbe vágyva jönni, — szóltok,
De a világot nem ismeritek;
Megsúgjuk: ez bölcsőbbnek tartja ám azt,
Ki *semmit se*, mint ki „*semmit*“ fecseg.

Börzeviczy W. M. élczei.

egész bajnak? *Arabi!* (Wöh mü!)

— Ha egy *Biszmark* mondja a mi volt párisi nagykövetségünkről, hogy »*der beust nicht mehr*«; ez hatalmi önértetnek sok, de vicznek gyöngé. (*Üch wörde mich hüten, ihn zu machen!*)

— »Mit szól az eszlári esethez *Móricz*?« — kérdezi egy kolléga tőlem. »Az egész dolog bizonyára csak eszlári-fári!« felelém. (*Aj, wie ü schwacher Blo!*)

— Istóczyval találko-
zom a folyosón. »Kedves
kolléga,« mondom, »kez-
dem belátni, hogy mégis
alapos az ön zsidógyűlö-
lete: mert ime most Egy-
ptomban is ki az oka az

Apró hírek.

— **Istóczy és Ónody** ama hírből, hogy egy zsidó megölt egy keresztényt, azt következtették, miszerint a zsidók vallási szertartásaihoz keresztény vért használnak. Az elfogulatlan, objectiv Istóczy ugyanezen logika szerint legközelebb azt is kimutatja, hogy a katolikus szertartásokhoz zsidó vér szükséges: hiszen a róm. kath. Hoszter Fölöp nem kevesebb, mint kilencz zsidót gyilkolt le egyszerre.

*
*
*
✧ **Országházi jelenet.** Az áldott, kedves Göndöcs bácsi jó lelkiismerettel szundikál, mialatt Hegedüs Sándor beszél. Hegedüs egy nagyot rikkant, Göndöcs bácsi fölretten s ijedten kérdezi:

»Ki az?«

»Mi az?«

(megpillantva Hegedüst) »Vagy úgy!«

Mire a hazai klasszikusokban jártas szomszédja tovább folytatta Arany Jánost:

»Fordulj meg és alúgy!«

Göndöcs bácsi pedig szót fogadott abban a pillanatban.

*
*
*
✧ **Számos párbaj** volt ismét a héten. Az okát persze egyiknek se tudják. De hát, hogy is tudnék? Hisz a párbaj a megtestesült *oktalanság*.

*
*
*
△ **Személyi hírek.** Ónody országgyűlési képviselőnek, tekintettel a bosnyák vitában tartott szónoklatával szerzett érdemeire, a belügyminiszter megengedte, hogy nevét *Undyra* változtathassa. — *Sólymosi* a népszínház kómikusa kijelenté, hogy nem ő az a kis lány, akinek vérét az eszlári zsidók megitták. Az ő vérét is szopja ugyan már régen néhány zsidópóceza, de ez nem árt meg az ő temperamentumának.

Tönödések.

(*Seiffensteiner Solomontal.*)

— Mért kezdte mast szélső-
bal az egész zsidó kérdés? Ezerő
dolog: mivel nem bírja a kar-
mányal, szeretné, ha *zsidókkal sem*
bírná.

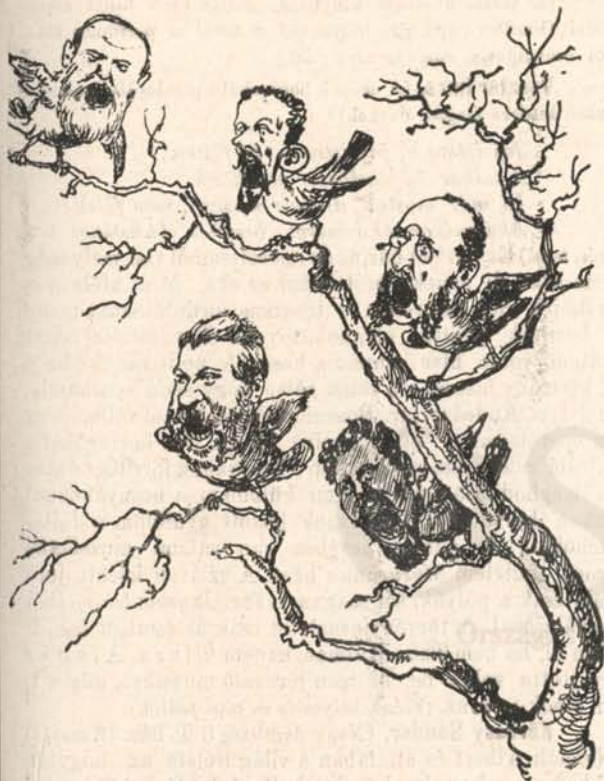
— Szerencsétlen karmán!
Bosniába legyőzte a lázodást és
most kiöti parlamentben bosnyák
lázadás.

— Sodálkozák magokat
azon rajta a t. cz. emberek miná-
lonk, hoid a katoligos papok
országgházban nem antiszemitek.
Pedig az naidon természetes: ödvégy,
mérnök, lát o zsidóba konkoren-
cz: hanem a katoligos pap oraságok
nem látják bene konkoren-
cz és ezért holgotják.

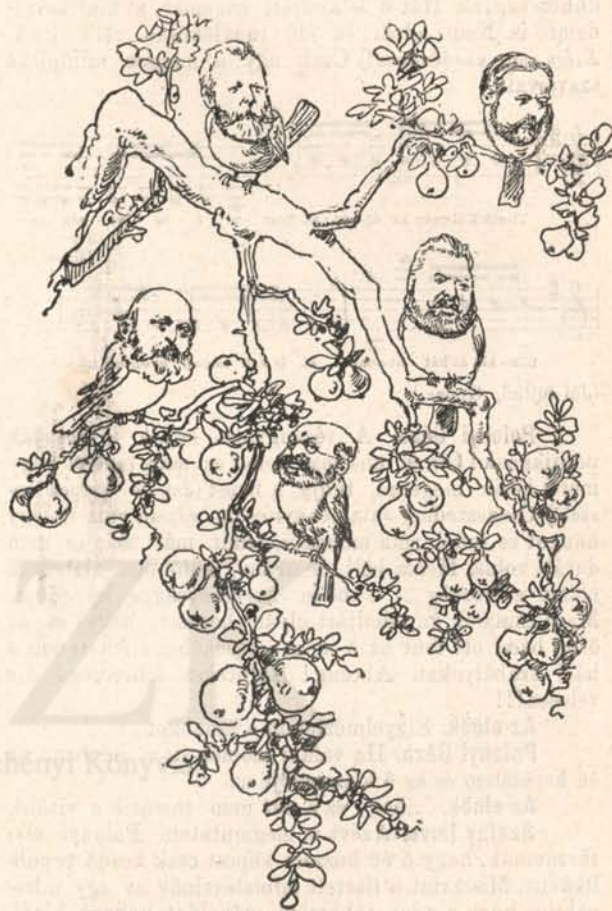
— Tisza-eszlári kis lány nincs
agyonötte. Nü, akkor a herr von
Ónody van agyonötte.

AZ ORNITHOLOGIÁBÓL.

(Hermann Ottó tudományos helyreigazítása.)

Az nem áll, hogy »száraz ágon né má n ül a csügedt madár sereg.« Biz az füttyülés zajong.

Némán csak a gyümölcsös ágon ül a madár; mert amikor jóllakot, akkor hallgat.

Országgyűlési tudósítás.

— From our own. —

(Bosznia. A ház asztalán egy zsup kicsévelt szalma, fölötte e fölírással: *in hoc signo vincēs.*)

Turgonyi. Hogy is mondja Petőfy? (Jobbról: *ñ, nem fy!*) Én megadom neki az ypsilon.

*Ha férfy vagy légy férfy
S ne hitvány, gyöngé bab.*

(Jobbról: *báb!*) Akár báb, akár bab. Tisza Kálmán bab, mely a camarilla verandáján felfut; és Tisza Kálmán báb ugyancsak a camarilla kezében. Biztosan értesültem, hogy a miniszterelnök széke alatt egy elektro-magnetikus dróton vezet a camarilla közepébe,

úgy, hogy kényelmesen igazgatják onnan a miniszterelnököt. (Csanyági elkésérésében nagyot üt a ezimeres pecsétgyűrűvel a padra.) Ez gyalázat — vagy mint Kőbányán mondani szokás — disznóság! Mert a camarillának — kinek Tisza csak expositurája — sötét tervei vannak. Ugyanis ez a camarilla egy nagy kanalat őriz mély titokban; egy oly kanalat, melyet már 48-ból ismerünk. Azon kanál ez, melybe ha vizet merít, abban megfojtja a magyar nemzetet. (Nagy fázás 29°/o R.-ban.) Ha Tisza Kálmán azt kívánja, hogy bizalommal visellessünk iránta, szerezz meg ezt a kanalat és tegye le a ház asztalára. Ez a legsürgetőbb kanálzáció! (Nagy derűtség a szónokban.)

Halász Géza. Most jövök a Kámmon kávéházból. Tudják-e mit csináltam én ott? (Halljuk!) Ujságot olvas-

tam. De melyiket? (Süsse ki már, Géza bácsi!) A »Függetlenség«-et. (Hosszantartó derűtlenség.) Nincs azon mit nevetni! Az csak az újság! Ha olvasom reggel: hát haragszok. Ha olvasom délbe: mérgeskedek. Ha olvasom este: dühös vagyok. Hát ő lelkesített engemet a mai beszédemre is. Nem adom én elő tudálékosan. (Hangok. Azért vagy akadémikus!) Csak úgy a magam szimpleks szavaival.

Ti-sza Kál-mán az át-kos, ki Bosz-ni-á-ba vi-vén ben-

nün-ke-t és hát bi-zony ki is kell on-nan gyün-ni, no!

(Jól fujtad, Geyza.)

Polonyi Géza. A rézangyalát ennek a bosnyák politikának! Olyan unalmas dolog ez már, melyet hogy mért késik megenni, tudja a fene! (Jaj, de szépen beszél!) Összeszedem valamennyi csöpp eszem van, de egy hangot se tudok róla mondani, amit már más le nem darált volna. Heccz köll ide uraim, különben elalszunk ebben a kország . . . ebben kormányáságos levegőben. Majd csinálók én mindjárt olyan hecczet, hogy az az öreg bácsi ott fent az ő mennyei székében elfelejti bele a házi szabályokat. Abczug! Halbreksz főherczeg! Le veleeee!!!

Az elnök. Figyelmeztetem a szónokot . . .

Polonyi Géza. Ha valaki szolnok itt e házban, az én kerütem és az ő képviselője az.

Az elnök. . . . hogy ez a név nem tartozik a vitába.

Szalay Imre. Azévt is megmutatom Polonyi elvtársamnak, hogy ő én hozzám képest csak kezdő vepublikánus. Miszevint a tisztelt ministevelnök uv egy mizevábilis, hogy a mint többszövi szónoklataimbani kinyilatkoztatásomból is kitűnt, hazaárvuló és, hogy a gyevmeknek maga nevéni nevezésvei jog tölem elvehetetlen lévén, akasztófáva való, azt a bosnyák politikából tanulságok fényesen annál is inkább igazolják — mevt akáv a choleva, akáv a dögvész, akáv a számumbetegségben a halál őt elvagdáná, én igen le volnék kötelezve, holott magánembevi jellemét nem évtém, — sőt tisztelem — ez alatt, de mevt politikában czudavásága föltán . . . (A kormány párt elhagyja a termet.)

Az elnök. De kérem! . . .

Szalay I. (folytatva) . . . egy becstelen, (a zagyvapárt elhagyja a termet.)

Az elnök. A Jézus Krisztus kinszenvedéseire és a házszabályokra kérem . . .

Sz. I. (folytatva) . . . egy pevnahajdev! . . . (A szélbal párt elhagyja a termet.)

Az elnök (rimánkodva) Jajjj! . . .

Sz. I. (folytatva) . . . egy tolvaj . . . (Csanyágyi bácsi fölháborodva elhagyja a termet.)

Az elnök (ájuldozva) Vízet! (Erőt véve magán, elhagyja a termet.)

Sz. I. (folytatva) . . . egy anya gyilkosi elvetemedett hiéna. (Az idegenek karzatán lévő Starcevicus roszul lesz s a szolgálk által kiviteti magát a teremből.)

Sz. I. (körülnéz; csak egy szolgál áll az ajtóban.) Gondolják meg önök, ura m! . . . (A szolgál kirohan.) Hahaha! Le vannak főzve!

(A terem ablakait kinyitják. A ház kezd újból népesedni. Göndöcs papa újra beszenteli. A többi a parfümös kendőt csóváltgatja meg az orra előtt.)

Veszter Imre. (A szónok hordozható pianinóján graeciózusan kísérve magát, énekel.)

Jaj istenem, jaj istenem, be féltém,

A mikor én legelőször beszéltem,

De már mostan, de már mostan, nem félek:

Akár mikor akár miről beszéllek. (Általános tet-szés, taps.) Ez, tisztelt ház, az én operetemből van, mely még nem kész, de ennek librettistám az oka. Mint afféle operette-író, nem szeretem a tragikus fordulatokat; pedig a bosnyák politika olyanokat vesz. Egy föltétel alatt lettem volna híve csupán a bosnyák politikának: ha a t. kormány biztosított volna róla, hogy azon zenebanda, melylyel Andrassy gr. Boszniát elfoglalhatni vélte, — az én operetemből játszott volna hangulatos keringőket s láb alá való polka-mazurokat, a bosnyákok fölvilágosítása és meghódítása végett. Ami különben a bosnyákokkal rokon horvátokat illeti, azok között gyűlölöm a Jella-sichokat; de miután nevében van valami muzsikális ómen, tisztelem Muzuranics bánt. A szlávok között jóra való csak a polyák, sőt magam is foglalkozom *lengyelkék* csinálásával. A törvényjavaslatot csak az esetben fogad-nám el, ha nem Tisza Kálmán, hanem Tisza Aladár nyújtotta volna be, ki igen jóra való muzsikus, míg a t. m. elnök nem az. (Élénk helyeslés és taps balról.)

Kőrössi Sándor. (Nagy derűtlenség!) T. ház. (Kaczaj!) Németh Albert és általában a világ ítéllete az, hogy én akkor vagyok csak okos, ha hallgatok. (Igaz! Ugy van! Harsány kaczaj.) Én tudok, — a t. ellenzék nem tud, — logikailag következtetni. Már kérem alássan, ha hallgatva okos, akkor beszélve bolond vagyok. (Élénk helyeslés.) Mi is az a Bosznia voltaképen? Bosznia voltaképen nem egyéb, mint Oroszország szelelő lyuka, melyben mi vagyunk a stopli. (Oldalnyilatkozó vígság.) Mi a lyuk? Egy va la mi által körülvelt se m mi. Bosznia = se m mi. A semmi pedig hogy megártana, ez abszurdum.

Wolff Károly. Wolff = farkas; én mindazonáltal nem deák, hanem szász Farkas vagyok; s mint ilyen hiszem és vallom, hogy Szebenben a szász egyetem lakatosánál kapható a keleti kérdés kulcsa; ugyanott bármelyik fegyverkovácsnál található a nagysándori kard, mely ezt a gordiusi csomót kettévágja; hasonlókép a szebeni madarászoknál rendelhető meg azon lép, melyre a panszlávizmus okvetlenül rámegegy. És a magyar állam mégsem használ fel minket.

Ónody Géza. A zsidók kedvencz étele a keresztény hús és kedves itala a keresztény vér, kivált a szép

lányoké. (Nevetés Istóczy kivételével.) Már Shylok . . . de minek menjek olyan messzire? Ime a Szerecsen-utca. Mit árulnak ott boltokban, kapuk alatt? Fialat lányok máját, zsirját és tetemét. (Liba májat, libazsirt!) Tagadhatjuk-e már most, hogy a zsidóság még képleg is lány-hússal, leány-zsirrjal és leány-májjal él? (Németh Berczi. A zuzáját esszük mi is valamennyien!) Ha már képleg nem iszonyodik ily falatoktól, hát még valósággal! (Dalol.)

*Tisza-Eszlárt csoda esett,
Az Esztiike oda veszett . . .*

De majd ezt külön fújom el. Világos tehát, hogy ennél fogva én a bosnyák kiadásokra nem szavazhatom meg a 21 milliót.

Istóczy. Üdv! (Átsiet Ónodyhoz, megöleli és megcsokolja. Irányi tiltakozik a mételey behuzolása ellen és le akarja Ónodyról a csókot törölni, de ez nem engedi.)

Lükő Géza. T. ház! (Leül.) Ilyen hosszú beszédek tartani! (Taps. Minden oldalról gratulálnak neki.)

Dénis de la Passementerie. Ah, monsieur Tisza, ce n'est pas comme ça qu'on bat le tzigian! Vous-vous en adressez au Grand Dictionnaire de l'Académie Française? (Magyarul!) Vagy úgy? Hát nem magyarul beszélnek? Tiens, tiens, tiens, tiens! (Ne csöngess Dini!) Ahá! J'y suis! Si comme agent du pouvoir impérial, vous avez des devoirs à remplir: comme gentilhomme franco-hongrois j'en ai d'autres aussi et ceux-là, sachez le bien, je les remplirai! Donc . . . (Csanyágyyi. Ördög bujjik a francz nyelvedbe, nem értem!) Ah, pardon! A *maitre* szónak sok az értelme. *Maitre de langue française, kilomètre, baromètre, thermomètre* . . . (A dologra!) Hát még a *rendre* szónak! Je me rends: ez *hányadot* is jelent. (Elfrancziamagyarázza a dolgot és a becsületrend álmaival leül, mialatt elvi társai közt a legújabb párisi találmányt, a francziául sipogó szajkót árulgatja.)

Csanyágyyi bácsi. (Helyes!) Az átkos közös-ügyes kaú-áú-áúrrrrmánnynynny fülllentésssei . . .

Az elnök. Figyelmeztetem a szónokot, hogy kifejezése nem a parlamentbe való.

Csanyágyyi. Bocsánat! Aztat akarrtam mondani, hogy hazudik. (Honszerelme döngő dobbsanatytyait elbőmből s megcsuszamlott hajzatát előre s nadrágszíját két gombbal kiebb tolvá, helyre zökken.)

A legújabb napfogyatkozás.

— A mi saját külön Hoitsy Pálunktól. —

ZE HETI napfogyatkozás ugyan nálunk csak részleges volt, de azért nem lehet mondani, hogy teljességgel nem volt volna észlelhető. Sőt inkább igen szép látványt nyújtott, csak hogy a megfigyelés módszere iránt nem volt eléggé tájékozva a közönség. Az ógyallai csillagvizsgálón a messzelátó objectiv-üvegéről nem vették le rézborítékot és így Konkoly teljesen feketét látott, ámbár szabad szemmel a napkorongnak csak az alsó része volt kissé kicsorbulva. A budai meteorologiai intézet észlelője szintén igen észlelyesen járt el: ugyanis mindkét szemét egy fekete ken-

dővel szorosan bekötötte. Így vizsgálván a fogyatkozást, azt teljesnél teljesebbnek tapasztalta. A kalocsai obszervatórium csillagásza keresztényi szempontból szemétt hunyván a nap fogyatkozásai előtt, neki a tünemény teljes szépségében tünt föl. Az egri intézetben a fogyatkozás idejét kiki édes reggeli áolomban töltte, úgy hogy a nap korongjából egy hüvelyknyit sem vehetett észre. Ilyen tudományos methodusok mellett a részleges fogyatkozásokat igen jó ki lehet egészíteni, bőkezűségre kényszerítve a nagyon szűkmarku természetet. A nagy közönség persze, mely ily költséges készülékekkel a vizsgálódásra fölszerelve nincsen, a tünemény nagyszerűségét nem ítélhette meg kellőleg. Emmenthaler Vendel sajtárus nyiltan kijelenté, hogy az ő boltjában van svájczai sajt, melyből sokkal nagyobb darabot rágott ki az egér, mint a nappól a hold, sőt késznek is mutatkozott ezt a sajtot odaajándékozni a műegyetem muzeumának. Egy szerecsen-utczai hajadon nyilt versenyre kelt a nappal szeplő dolgában és le is verte az égitestet r ú t u l. A tűzvörös dudorok dolgában pedig egy a ferencziek terén állomásozó hordár az ő orrát méltán bocsáthatta versenyre a nappal s a járókelő csilagvizsgálók ítéllete szerint fényes győzelmet aratott. Világos, hogy e műkedvelők győzelme csak látszólagos és a hazai tudományos köröket félrevezetni nem fogja. Mindamellett a nap irányadó délkörében hihetőleg be fogják látni, hogy az olyan félrendszeres szabályok, mint p. a. fogyatékos fogyatkozás, igen alkalmasak a nap tekintélyét a naprendszer lakóinál aláásni s hogy jövőben csak az ujkor minden követeléseinek megfelelő napfogyatkozással fognak a közönség elé lépni.

Ebből az egész sötétségből csak az az egy világos hogy, ami a napnak sem jutott eszébe, eltagadni t. i. az ő fogyatkozását: azt a magyar kormány nem csak hogy el nem akarja ismerni magáról, sőt folt és hiba nélkül valónak kürtölteti ki magát fölbérelt rendjelcsillagászai által.

Ez a különbség a Nap és Tisza ur drabantjai közt.

A „Borsszem Jankó“ kis hirdetője

Megjelent

és minden könyv- és zenemű-kereskedésben kapható:

A Tisza-eszlári sakter

vagy

a keresztényen vérben fürdő zsidók

Irta

Tatár Péter.

Kiadja: Bucsánszky Alajos.

Financzminiszteri toborzó

közöslegyes hajos csardás

a »Már mindlunk verbu-

válnak kötéllél«

dallamára.

Irta: Szilávy Jozsef.

KATHEDRAI BÖLCSESEGEK.

— Klein barátomat pedig figyelmeztetem, hogy foglaljon el ülésében más állást.

— Kezökbe adom ezt a remek szépségű készüléket, de hozzá ne nyuljanak!

SOMMÁS ELJÁRÁS.

Mr. Littré. Kedves barátom, mily jelenet! Nem tudom, mit gondoljak felőle.

Ballagi Mór. Ó, tisztelt kollega ur, rövid expediens az egész. Az egyes szókat vagdosni egymás fejéhez, ez hosszadalmas processus. Egyszerre az egész compendiumot markolják föl, ami sokkal jobb argumentum.

Két nyilatkozat.

Hála istennek!

hogy az a szegény tiszta-eszlári kis lány egészségesen került meg!

*Seiffensteiner Salamon
Spitzig Izsig*

Kutya teremtette!

Ha már meggyilkolta a sakter, mért nem maradt már halva az az Esztike!

*Istóczy Győző
Ónody Géza.*

Dr. Hombár Mihály védbeszédeiből.

— Már, t. tvszék, bármint disputál is a kir. ügyész ur, megdönthetetlen meggyőződésem szerint Kratochvil Mátyás cseh napszámos azzal, hogy magát gépmesternek adta ki s a házi kutyanak lakásul szolgáló ketreczből az édesdeden szendergő Szávát, daczára tiltakozó, erőlyes ugatásnak, elvitte; semmi esetre sem lopást, hanem egyszerűen magánlaknak közhivatalnokai minőség színlelésével való megsértését követte el.

— Kérem! tek, kir. törvényszék, ha védenzemet csakugyan bűnösnek méltóztatik találni a »kettős házasság büntetében — hivatkozom jobb meggyőződésükre, nem-é súlyosan enyhítő körülmény manapság egy helyett két feleség?

IZSÁK FÖLÁLDOZTATÁSA.

Istóczy Ábrahám pedig az Ur nagyobb dicsőségére föl akarja áldozni az ő kedves Iozigjét, amidőn a rozsdás fintájára a fővárosi zsidóság magyarosodásának 79%-át rázuditja Körösi József statisztikai arkangyal.

A „Borsszem Jankó“ tárczája.

Mr Adolphe Belot Budapestről.

BÉCSI nemzetközi irodalmi kongresszusról lerándultam Budapestre is egy-két napra, hogy a puszták városának (la ville du Pusterthal) megmutassam a »Mlle Giraud ma femme« híres és általam nagyrabecsült szerzőjét.

Ámbár nem valami nagyon érdemes lemenni. A ki Bécsset látta, látta Budapestet is. Minden, ami kultúra, Bécsből megy oda, még a Dunavíz is. A bécsi nemzeti étket, a hirhedett gollachet a magyar nép szintén elfogadta nemzeti étke gyanánt, csak hogy naív természetességében a bográcsot, melyben készül, kalap gyanánt viseli (*gollache-reïndel.*) Én szeretem az ilyen naív vonásokat, melyek rögtön elárulják, hogy itt vége a nyugatnak s már kezdődik a kelet, a Hótel Orient a Reviira di Levante, a fésületlen költészet, a mosdatlan természet. Pedig ez az ország roppant sok szappant fogyaszt (Szegeden főzik), csak hogy megeszi, a helyett hogy mosakodának vele. Csoda, hogy Savonarolának, a nagy szappanosnak, még nem emeltek emlékszobrot fekete szappanból.

Az »Európa« vendéglőben laktam, mely a legszebb darab Ázsia ebben az Afrikában, vagy, hogy az itteni kiejtéssel éljek: Paprikában. E vendéglőnek egyik dépendencejában székel a magyar tudományos akadémia, s ezért soha sem mentem ki a főkapun, nehogy véletlenül meglassanak és hamarjában bele találjanak választani. Mert nagyon ismernek ott. Még a legutolsó koldus is leemelte előttem a kalapját. Fényképemet gyakran láttam a kirakatokban, csak hogy nevemet némelyek »Deák«-nak, mások »Eötvös«-nek ejtik. Pedig Belot olyan szimpla, hogy azt bizony a 15 éves lányka is kiejtheti, némi pirulás árán

Igen kellemesen voltam meglepve, midőn az utcára lépve, egy szép hölgy hirtelen nyakamba borul és két csók között ráismerek, hogy az régi testi-lelki barátnőm Maczkaházy Arpadina hercegnő. (*Duchesse de Château-Chat.*) E hölgy, ki 40 éve daczára még nem lépte túl a Balzac harminczasait, a legelső magyar főúri családokkal rokon; a híres gróf Zrinyi Miklós honvédtábornok az unokatestvére, Rákóczy Ferencz erdélyi határőrgróf nagybátyja öneki.

— Ön itt? kiáltá elragadtatva s karon fogva vezetett a Váci boulevard aszfaltja felé.

Három perc alatt 700 kérdéssel halmozott el, melyekre mindössze csak ezt az egy feleletet adtam: »Olvasta már legújabb regényemet?« Mire ő válasz helyett rögtön elmondta betéve az ötödik fejezetet. Egy csókkal pecsételtem le száját, különben még valamelyik kiadatlan regényemet is elárulta volna. Az olvasó nem tudja tán, hogy Maczkaházy hercegnő volt mazed moiselle Giraud-mnak mintaképe s hogy én voltam testi lelki orvosa. Nyomdafestékkel gyógyítottam meg.

Egyáltalán regényeim itt közkedveltségűek. »Un verre de chartreuse« novellámat b. Eötvös belügyminiszter »a Karthausi« cím alatt fordította le magyarra. »Mademoiselle Giraud«, ezen epochális regényem, »Zsiros Stephanie története« cím alatt, 32 lapon színes nyomtatásban, valóságos magyar nemzeti bibliává lett, melyet még a nép is éjjel-nappal forgat. »Le petit Joseph« boulevard-drámám romantizálva »Jósika« cím alatt a magyar kölcsönkönyvtárak legkedvesebb eledele. »Contes d'un siècle passé« című beszélggyűjteményét Jókai Mór, »a jövő század regénye« cím alatt ültette át a magyar irodalomba s ennek kiadására a m. tud. akadémia külön kölcsönt vett föl a budapesti takarékpénztárnál, 40 évi törlesztésre. Egyáltalán a magyar irodalom tökéletesen az én nyomdokomon indul s nekem köszöni mostani virágzását, különösen mióta műveim átültetésére egy »Kisfaludy« nevű irodalmi részvénytársaság alakult.

Maczkaházy hercegnő által Magyarország vezérférfiaival egytől egyig megismerkedtem. Calmann Tisza külügyminiszterrel, ki Calmann Lévy párisi könyvkereskedő közeli rokona, szorosán megbarátkoztam. Trèsfort báróval, Honvédmegye főispánjával, ki általam a Banque de France-szal kívánt volna viszonyba lépni, hatlovas fiakkeren kirándultunk a városhoz közel eső Széchenyi sétányra, hol a lóversenyek tartatnak. Denis de la Passementerie marquisval, ki régi francia huguenotta, elmentünk egy pár frankfurtira Vernyó szatócsboltjába, ki a híres francia girondista Vergniaudnak dédunokája és még igen folyékonyan hallgat francziául. Ő is kizárólag az én műveimet használja terjedelmes üzletében. Pulszky Ferencz Károly, a nemzetközi muzeum igazgatója, igen európai ember, amin nincs mit csodálni, mert sokáig élt Amerikában és Ausztráliában. Mint konspirátor igen jó hírnek örvend és emigráns korában pronunziamento gyára volt New-Castiliában, honnan a karlistákat és alfonsistákat egyforma lelkiismeretességgel látta el. Chambéry Armin híres utazóval is érintkeztem, és pedig kézzelfoghatólag; ő a tanárnyelv tatára és külön tatárpóstát rendezett be középázsiai hírek közlésére Szamarkand és Augsburg között. Mint neve mutatja, szavójai származásu és mormotéru kitünően beszél.

Ami Magyarország jövőjét illeti, azt egy szóval megjósolhatom. Bizonytalan! Voilà tout . . . De azt, hogy bizonytalan, teljes bizonyossággal tudom.

Maczkaházy hercegnő által megismerkedtem még a legszebb budapesti hölgyekkel is, kik csakugyan egészen csinosak. Valami heroikus soubrette-vonás van szépségükben, valami exaltezza, valami morbidezza, valami teremtetel és eszematique, amit Arsène Houssaye barátom fejezhetne ki a legjobban.

Hogy a magyar nyelv milyen harcziás, mutatja, hogy még a gyöngéd szerelmeskedésre is bömbölő szavakkal él: *bimbóm galambom! Quel bombardement!*

Enfin, . . . egy napot igen jól lehet tölteni Budapestben.

Dajka-mese.

(Országgyűlési ijedős kis publiknak elregéli Ónody dada.)

HOL volt, hol volt, hol nem volt:
Hetedhétországban túl,
Operencián is túl,
Tisza mellett, Tiszán túl,
Volt egy rémes grájzler bolt
Juj!

Tisza mellett Eszláron:
Boltos volt benn az Áron;
Rosz portékát nagy áron
Árult; télen és nyáron
Nyert a tűz- és jégkaron.
Juj!

Ellene volt a bakter,
Jó barátja a sakter;
Szemmel tartá a bakter,
Áron zsidót: was macht er,
A sakternek was sagt er?
Juj!

Áron szólt: »Sakter komám.
Keresztény vért szaporán
Teremts elő! Vacsorán
Nálam lesz már ma korán
Az egész zsidó karám. — «
Juj!

Áronnál az éjjelen
Egész zsidóság jelen.
Sakter szüzzel megjelen,
S megöli azt a helyen,
Nincs számára kegyelem.
Juj!

Menten föl vacsorálják:
Áron kapja a máját,
Mózi kapja a háját,
Salamon a zuzzáját,
Köbi a szalonnáját.
Juj!

Ablakon át jól látja
Száját rémülten látja,
Bakt'ram ki nem kiáltja
Titkát, de borba mártja —
A bort is Áron gyártja.
Juj!

Borba mérget eresztvén
Áron, — s-bakter elvesztvén,
A szörnyű hajmeresztvén
Nem sül ki, de mer' ez tény:
Üsd a zsidót keresztény!
Juj!

*

Eddig vót, mese vót,
Istóczynak kedve vót,
Német bugyogója vót,
Kinek esze olyan setét,
Hogy elhiszi ezt a mesét:
Övé, ami benne vót.

Diák ismeretek tára.

Terjeszti: Bukovay Absentius.

— Azt írja a Dákó Pityú Bosniából, hogy szörnyen sajnálja, amért nem lehet most idefel. Majd megmutatná ő annak a Goffard biliárd koncertistának, mi az a dákó és mi az a lőkés. Különbben ez a mesterség csak úgy szép, ha passzió; mert mit ér a szép tánczával a táncz-mester? — uri lány nem szeret bele; és mit ér vivómesternek a vivása? — nem élvezheti a duélumot.

— Annyit sétálgatok így hónap végén, hogy méltán szedhetnének tőlem kövezet-vámat.

— A multkor a Witwindischből a Szidonba törekedve el köllött mennem az egyetem mellett. Az egyetem templom rácsozata előtt ott áll Czinger Máté, a kurta nadrágos tandijmentes s vágyakozó pislantásokkal bámul föl a rácsozat vas-hollóira, melyek néhai Illés próféta koszt-adóinak emlékeül figurálnak ott. »Mit báméskodol Máté?« kérdem leereszkedő-

leg. »Irigyekedem ezekre madarakra«, mondá.

PHRENOLOGIA

- Gall-féle vizsgálatok a Sz. D. ur koponyáján. -

I. ÁBRA.

1. Élesség; sértegetési hajlam.
2. Czivakodás.
3. Hiuság, gőg.
4. Ravaszág.
5. Makacsság.

6. Önimmádás.
7. Böbesédűség.
8. Hatalmaskodás. (Grasszdlás.)
9. Gyűlölködés.
10. Miniszteri ambíció.
11. Kegyetlenység.

II. ÁBRA.

A kamarák, némi epe-ülledéket kivéve, teljesen üresek. Beható vizsgálat után kúnt, hogy a szivnek vélt testrészt voltaképen csak egy tultengett epe-hólyag. Szive Sz. D. urnak nincs.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

F. Üdvözet. Az alkudozások még csak bimbóban vannak. Hová előbb kifakasztjuk. — K. A. Mindig jobb ha gyermekünnepet rendeznek az állatkertben, mintha állat ünnepet csapnának a gyermekkertben. — G. M. Került bennük. — R. I. »Arisztotabelesz medicziner aforismáit« szivesen vesszük. — B. K. Bekebleztetett. — W. H. Mind jó az, csak az éle nem elég metsző. — Esztergomba. Hiszen a ránk vonatkozó sorokat magunk közöltük a »B. J.«-ban. Így legalább voltak olvasói. Az »E. K.« szerkesztőjének beteg kukorintása elhallatszlik talán addig a vizivárosi palotáig, de magassabra bizony nem. Ne sajnáljuk tőle az alamizsnát. A többire nézve pedig: »Auch der Hahn

ist Herr auf seinem Düngerhaufen«. Egyébkint, megértettük volna mi az ön levelét, ha magyarul írja is. — »Justitia«. Későn érkezett; már a napi lapok elverték rajta a port. — Pozsony. A. D. levelei csak üzleti »kinyomatokban« fejezi ki magát. Nem »illi magát«, de hát végre is: a magyar ügyet szolgálja s ilyen szempontból számíthat a »B. J.« kiméletes hallgatására. — G. E. Ami nem mamelukos benne, fölhasználtuk. — S. I. Nem elég bolond. — H. M. Vsrhly. Az a »külső és belső szépségben egyaránt egyetlen lány asszony« nagy örömeire szolgálhat úgy a boldog apának, mint annak a még boldogabb férjnek, aki elvette. Az ottani hetilap pedig büszkén vallhatja magáénak a belső külsőségre mondott himnust, amely által tulszárnyalta Kerkapoly-nak külső belsőségét. — Kb. gf. A »Czu tumma!« naptárban fog fényeskedni — K. M. Egy újabb kísérlet nyilván több eredménnyel fog járni. — Bks. Remek! Hova előbb.

Felölös szerkesztő: CSICSERI BORS.